

“Volia plantejar un xoc entre dues vides ben contrastades i veure què passa”

Lluís-Anton Baulenas (1950) publica en RBA-La Magrana la novel·la *Quan arribi el pirata i se m'emporti*.

—La novel·la alterna la biografia d'en Miquel-Deogràcies Gambús, l'Ogre, nascut el 1909, amb diversos moments del dia a dia, a partir del 22 de gener del 2006, en la vida d'en Jesús Carducci, fins que la vida del primer enllaça amb la del segon. Això us ha obligat a combinar dos estils i dos ritmes ben diferents.

—Més que obligar-m'hi, és una tria. A més, la biografia de l'Ogre és en tercera persona i la part corresponent a Carducci és en primera, cosa que li dona un aire de proximitat, en contrast amb la de l'Ogre, més mítica, de conte.

—Èpica.

—Exacte.

—Per contrast amb la biografia de l'Ogre, la detallada descripció del dia a dia de Carducci pot semblar parsimoniosa, no?

—No ho veig ben bé així. També passen coses en els capítols dedicats a Carducci. És una proposta més sensorial, això sí, perquè això contribueix a entrar en el personatge de Carducci. És un personatge que té inquietuds i no crec que comuniqui la idea de parsimònia.

—Què buscàveu amb aquest contrast?

—Plantejar un xoc i veure què passa. A partir de l'atzar. L'atzar provoca una confrontació que serveix per a vehicular tot el que volia dir. Per exemple, la fascinació per l'existència d'aquest tresor que el lector no sap en què consisteix i que intueix que és el punt feble de l'Ogre. Després hi ha l'argument i totes les voltes que vulguis, però el que és fonamental és el factor humà. Per això també és una novel·la d'aventures. N'és el plantejament, el d'un atzar que provoca una història que no s'hagués donat mai sense aquest atzar. Carducci es troba amb un monstre, l'Ogre, i a partir d'aquí és l'aventura compartida.

—Però l'Ogre és un monstre fins a cert punt, no?

—Fins a cert punt, sí. El que passa és que ha de fer moltes malifetes per ser ric. Si el titllen de monstre és perquè des de petit ho sap, sap que serà un assassí. Ho té assumit. És difícil arribar a ser president d'una corporació sense ser un assassí o un fill de puta. Per dir-ho en paraules més suaus, és



GAROFANO RBA

Lluís-Anton Baulenas publica la novel·la *Quan arribi el pirata i se m'emporti*, en RBA-La Magrana.

difícil arribar a reunir tant de poder si tens escrúpols.

—El pirata del títol és real i simbòlic. Hi ha un objecte i aquest pirata s'emporta Carducci, per dir-ho així. Té una funció doble.

—Sí. Se l'emporta cap a l'aventura. De manera que una vida no anodina, però sí normal, amb les preocupacions normals de tothom —tot això situat en un barri com el Raval— emprèn una aventura que el fa reflexionar i prendre decisions. En disculpa de Carducci cal dir que l'Ogre és una mena de Mefistòfil, fascinant i diabòlic. Carducci es troba davant d'una persona que sembla immortal. No oblidem que té 96 anys.

—Per què el nom de Carducci?

—No hi ha cap raó especial. El vaig triar per donar un toc exòtic. El personatge sortia en una altra novel·la, *Àrea de servei*, i també era homosexual. El fet de ser homosexual ha estat un repte.

—Penseu que és determinant per a la trama que sigui homosexual, o és anecdòtic?

—En principi és anecdòtic. I volia que ho fos. La meva intenció era descriure un homosexual amb tota la normalitat del món. Però xoca tant en la psicologia del lector que no pensa que el fet sigui només anecdòtic, cosa que ja em sembla bé. Ara bé, seria un bon element per a pensar què hauria passat si hagués estat heterosexual. Hauria passat el mateix?

—El lector, en veure el títol pot pensar en la por que el pirata se t'emporti, però el protagonista ja vol que ho faci.

—Cap a l'aventura, sí. Després pots tenir por o no, però d'entrada el que fa és marcar el començament d'un canvi. El plantejament del títol és, què passarà quan se t'emporti.

—Una novel·la detallista, o realista, i simbòlica alhora, neix d'una trama o d'una idea?

—Neix de dues novel·les. Per tant, són dues idees. En principi, la part de l'Ogre era realista però sense el distanciament simbòlic era un personatge massa dur per al lector i el vaig convertir en un personatge simbòlic. A part de relaxar el lector davant de la magnitud de la dolenteria de l'home, em va permetre introduir millor el símbol del tresor, la fascinació que provoca el tresor.

Lluís Bonada